

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 274/2022-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. JUDr. Bohumila Hustáka**, súdneho exekútora, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 742/2013 a jeho uzneseníu z 21. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 742/2013 (ďalej len „napadnutý postup“) a jeho uznesením z 21. januára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ ďalej žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 200 eur a náhradu trov konania v sume 492,31 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že podľa poverenia okresného súdu z 22. novembra 2013 sťažovateľ ako súdny exekútor na základe návrhu oprávneného vykonával exekúciu na vymoženie uloženej povinnosti.

3. Podaním z 20. decembra 2019 súdny exekútor oznámil okresnému súdu, že po dohode s oprávneným žiada rozhodnúť o zastavení daných exekučných konaní bez rozhodnutia o trovách exekúcie, ako to požadoval v podnete, a preto tento podnet zobral späť. Návrh oprávneného na zastavenie aj tejto exekúcie z 11. decembra 2019 spolu s dohodou o spoločnom postupe s oprávneným boli súčasťou tohto podania. V tejto dohode sa oprávnený zaviazal, že za každú exekúciu, ktorá nebola skončená pre nemajetnosť povinného (spolu 394 prípadov), bude súdnemu exekútorovi poskytnutá paušálna odmena v sume 39 eur bez dane z pridanej hodnoty (odmena spolu činila sumu 15 366 eur). Podľa tejto dohody odmena je konečná a jej vyplatením sa sťažovateľ vzdal nároku na náhradu akýchkoľvek ďalších trov tých exekúcií, pri ktorých bol na príslušných súdoch podaný návrh. Ak by v niektorej exekúcii (tieto sú uvedené v prílohe 1 dohody) bolo vydané uznesenie o jej zastavení, ktorým by boli súdnemu exekútorovi priznané vyššie trovy exekúcie ako je suma uvedená v dohode, sťažovateľ si nebude uplatňovať vyššiu sumu ako 39 eur bez dane z pridanej hodnoty.

4. O návrhu oprávneného na zastavenie tejto exekúcie okresný súd nerozhodol podľa § 57 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“). Namiesto toho vyzval sťažovateľa, aby oznámil, či v tejto exekúcii sú splnené podmienky na postup podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“), resp. či bol dosiahnutý výťažok aspoň vo výške 15 eur v posledných 18 mesiacoch pred dňom, keď sa má stará exekúcia zastaviť. Sťažovateľ uviedol, že túto exekúciu navrhol zastaviť oprávnený. Keďže návrh na zastavenie tejto exekúcie je riadnym procesným úkonom oprávneného, okresný súd je o ňom povinný rozhodnúť. Sťažovateľ sa domnieval, že postup okresného súdu je nesprávny, pretože návrh oprávneného na zastavenie tejto exekúcie bol doručený okresnému súdu pred účinnosťou zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Z tohto dôvodu by mal okresný súd postupovať podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, t. j. túto exekúciu zastaviť na návrh oprávneného. Skutočnosť, že súd rozhoduje o zastavení starej exekúcie, má za následok predĺženie rozhodnej doby podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o ukončení niektorých exekučných konaní.

5. Okresný súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zastavenie tejto exekúcie a uznesením okresného súdu zo 6. októbra 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom bolo určené, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa § 8 ods. 2 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní.

6. Vyšší súdny úradník uviedol, že ku dňu účinnosti (1. január 2020) zákona o ukončení niektorých exekučných konaní boli splnené podmienky na zastavenie tejto „starej“ exekúcie, keďže uplynula rozhodná doba piatich rokov od doručenia poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, k predĺženiu rozhodnej doby podľa § 4 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní nedošlo a nejde o takú starú exekúciu, ktorá sa nezastavuje podľa § 2 ods. 2 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Vyšší súdny úradník ďalej konštatoval, že po nadobudnutí účinnosti zákona o ukončení niektorých exekučných konaní je nutné v každom exekučnom konaní skúmať, či nedošlo k zastaveniu starej exekúcie *ex lege*. Ak k zastaveniu starej exekúcie došlo, v takom prípade už exekučný súd nemá právomoc rozhodnúť o zastavení exekúcie podľa ustanovení Exekučného poriadku, keďže zákon o ukončení niektorých exekučných konaní ako *lex specialis* vylučuje svojou osobitnou úpravou aplikáciu ustanovení Exekučného poriadku. Ak zákon

o ukončení niektorých exekučných konaní obsahuje odlišnú úpravu, má prednosť pred ustanoveniami Exekučného poriadku, ktoré sa na danú otázku nebudú aplikovať v zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali*.

7. Ak teda pred účinnosťou zákona o ukončení niektorých exekučných konaní existuje (existoval) dôvod na zastavenie starej exekúcie vyplývajúci z § 57 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 a nadobudnutím účinnosti zákona o ukončení niektorých exekučných konaní vznikol dôvod na zastavenie starej exekúcie [§ 2 ods. 1 písm. a) zákona o ukončení niektorých exekučných konaní] alebo tento dôvod vznikol po nadobudnutí účinnosti zákona o ukončení niektorých exekučných konaní a k uvedenému okamihu nebolo rozhodnuté o zastavení exekučného konania, stará exekúcia sa zastavuje *ex lege* podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní.

8. Vyšší súdny úradník tiež konštatoval, že relatívna výnimka uvedená v § 4 ods. 2 písm. b) zákona o ukončení niektorých exekučných konaní sa týka jedine prípadov, v ktorých exekučný súd rozhoduje o zastavení exekúcie na základe návrhu povinného. Podľa názoru vyššieho súdneho úradníka dané zákonné ustanovenie je možné aplikovať len vtedy, keď sa návrh na zastavenie exekúcie zamieta, pretože len vtedy je naplnený zmysel a účel daného zákonného ustanovenia, ktorým je predĺženie rozhodnej doby dočasne brániace zastaveniu exekúcie. Ak by exekučný súd návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel, ustanovenie o predĺžení rozhodnej doby by stratilo svoj význam a javilo by sa ako nadbytočné. Exekúcia by sa totiž zastavila právoplatnosťou rozhodnutia exekučného súdu o zastavení exekúcie a k predlžovaniu rozhodnej doby by ani nemohlo dôjsť. Vyšší súdny úradník tak dospel k záveru, že tvrdenie sťažovateľa o existencii relatívnej výnimky podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o ukončení niektorých exekučných konaní vedie k absolútne nelogickému až absurdnému záveru, ktorý je potrebné vždy odmietnuť.

9. K trovám exekúcie vyšší súdny úradník poznamenal, že v tomto prípade sa o nich nerozhoduje. Sťažovateľ nemá nárok na náhradu paušálnych trov, keďže tento mu uplynutím lehoty už zanikol v zmysle § 6 ods. 4 písm. a) v spojení s § 5 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní.

10. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá napadnutým uznesením sudcu okresného súdu, ktorý sa stotožnil s právnym záverom vyššieho súdneho úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Sťažovateľ považuje za svojvoľné a arbitrárne, že okresný súd nerozhodol o postúpenom návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie. Podľa názoru sťažovateľa došlo zo strany okresného súdu k odklonu od zákonných ustanovení. V zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o ukončení niektorých exekučných konaní rozhodná doba podľa § 3 neuplynie skôr ako 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu, ak súd ku dňu, keď sa má stará exekúcia zastaviť, rozhoduje o zastavení starej exekúcie. V zákone o ukončení niektorých exekučných konaní a ani v dôvodovej správe k nemu nie je uvedené, že by malo ísť o návrh na zastavenie exekúcie zo strany povinného.

12. Okresný súd preto „svojuvoľne a v rozpore so zákonom uplatnil reštriktívny výklad citovaného zákonného ustanovenia, napriek tomu, že môže konať len v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“. Okresný súd len minimálne zaujal stanovisko k podanému návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie, pričom v tejto časti je odôvodnenie rozhodnutia chabé a nepresvedčivé. Sťažovateľ dodal, že ak by sa mal zákon o ukončení niektorých exekučných konaní aplikovať tak, ako to uvádza Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, takýto postup by bol nelogický. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona o ukončení niektorých exekučných konaní by bolo nadbytočné, pretože v tomto prípade by k predĺženiu rozhodnej doby nedochádzalo nikdy a exekúcia by sa vždy musela zastaviť podľa tohto zákona. Sťažovateľovi „preto nie je zrejmé, z akého dôvodu by zákonodarca takéto ustanovenie vôbec zakotvoval, keď by bolo v praxi nevyužiteľné.“. Sťažovateľ sa domnieva, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie vykazuje také vady, ktoré majú za následok zásah do jeho ústavou garantovaných práv. Podľa sťažovateľa „platí, že ust. § 4 ZoUNEK sa uplatní vtedy ak bol návrh na konanie a rozhodovanie podľa odseku 2 písm. a) až g) podaný pred zastavením starej exekúcie podľa ustanovení zákona. Čo bol jednoznačne aj tento prípad, keďže návrh na zastavenie exekúcie bol podaný ešte pred účinnosťou ZoUNEK.“.

13. V prípade porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľ konštatoval, že ak by okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie na návrh oprávneného podľa § 57 písm. h) Exekučného poriadku, mal by nárok na trovy exekúcie podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku. Okresný súd nelogicky prenáša vinu na sťažovateľa, že mal vydať upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Na takýto postup zo strany sťažovateľa nebol žiadny dôvod, keďže po nadobudnutí účinnosti zákona o ukončení niektorých exekučných konaní okresný súd naďalej rozhodoval o danom návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie. Z uvedeného dôvodu neboli preto splnené podmienky, aby sťažovateľ vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Sťažovateľ neporušil žiadnu svoju povinnosť a čakal na rozhodnutie okresného súdu o danom návrhu oprávneného na zastavenie tejto exekúcie. V konečnom dôsledku bol sankcionovaný, že nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, a preto mu nebola priznaná ani náhrada paušálnych trov exekúcie, čím došlo aj k neprípustnému zásahu do jeho majetkových práv.

14. Sťažovateľ tiež uviedol, že okresný súd žiadnym spôsobom neodôvodnil svoj právny záver, že nerozhodol o trovách exekúcie. Sťažovateľ nevidí dôvod, prečo by to tak malo byť, keďže v iných exekučných konaniach súdy rozhodovali opačne.

15. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ uviedol, že o danom návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie nebolo rozhodnuté do doručenia ústavnej sťažnosti, a preto možno v tejto veci konštatovať existenciu zbytočných prietahov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom

súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým uznesením:

17. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Sťažovateľ musí teda namietat' porušenie svojich základných práv a v spojitosti s konaním pred všeobecným súdom je to možné len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania, v ktorom namieta porušenie základných práv (napr. II. ÚS 3/05, II. ÚS 90/2012).

18. Súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa. Tento status mu priznáva Exekučný poriadok, ktorý ustanovuje, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Zároveň súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti, ktorej vykonávanie je výkonom verejnej moci, postavenie verejného činiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právnou úpravou v Exekučnom poriadku preniesol štát časť výkonu svojej moci (špecificky moci súdnej, ktorej súčasťou je aj konanie vykonávacie) na súdnych exekútorov. Nimi sú síce fyzické osoby, avšak táto skutočnosť má význam len právne technický či organizačne inštitucionálny. Z hľadiska funkcionálneho vykonávajú tieto osoby štátnu moc, resp. súdnu moc.

19. Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

20. Ústavný súd uvádza, že zákon o ukončení niektorých exekučných konaní má postavenie *lex specialis* k Exekučnému poriadku, ktorý ustanovuje najmä jednotlivé dôvody na zastavenie exekúcií začatých pred 1. aprílom 2017 a vedených podľa Exekučného poriadku (§ 2 ods. 1) spolu s uvedením jednotlivých výnimiek (§ 2 ods. 2 a § 4). Zároveň zákon o ukončení niektorých exekučných konaní upravuje špecifický postup súdneho exekútora týkajúci vydania upovedomenia o zastavení starej exekúcie (§ 5), trovy starej exekúcie (§ 6), opravný prostriedok proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie (§ 7 ods. 1) a rozhodovanie o ňom okresným súdom (§ 7 ods. 2 a 3), prípadne postup okresného súdu v prípade nesplnenia povinností súdnym exekútorom (§ 8 ods. 2). V ostatných otázkach neupravených zákonom o ukončení niektorých exekučných konaní sa použije Exekučný poriadok ako *lex generalis*, t. j. aj v prípade § 37 ods. 1 Exekučného poriadku.

21. Sťažovateľ ako súdny exekútor nebol oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom v zmysle § 37 ods. 1 Exekučného poriadku. Súdny exekútor je oprávnený podať prostriedok procesnej obrany (sťažnosť) len proti výroku uznesenia všeobecného súdu, ktorý sa ho bezprostredne týka, resp. ktorým sa rozhoduje o jeho právach, t. j. len proti výroku o trovách konania. Okresný súd aj napriek tejto skutočnosti napadnutým uznesením

vydaným sudcom rozhodol o zamietnutí sťažnosti súdneho exekútora smerujúcej proti určení, že stará exekúcia sa zastavuje.

22. V zmysle aplikovateľného § 37 ods. 1 Exekučného poriadku vo vzťahu k uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom (o určení, že došlo k zastaveniu starej exekúcie) sťažovateľ ako súdny exekútor nemal postavenie účastníka konania, a preto nemá v tejto časti aktívnu legitimáciu ani na podanie ústavnej sťažnosti, keďže v tomto prípade nie je nositeľom žiadnych základných práv (mutatis mutandis II. ÚS 113/02, I. ÚS 343/09, II. ÚS 245/2011).

23. Ústavný súd zastáva názor, že prípadné zrušenie napadnutého uznesenia vydaného sudcom, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa (proti výroku, ktorým sa určilo, že sa stará exekúcia zastavuje), by pre sťažovateľa neprinieslo v žiadnom prípade priaznivejšie rozhodnutie. Predovšetkým sťažovateľ nebol, ako už ústavný súd konštatoval, oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka (okresný súd sa teda nezaoberal aktívnou procesnou legitimáciou sťažovateľa ako súdneho exekútora na podanie sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, čím okresný súd navyše vecne preskúmal námietky sťažovateľa). V konečnom dôsledku ani eventuálne rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania v súlade s Exekučným poriadkom (čo sťažovateľ žiada) by pre sťažovateľa neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie o trovách exekúcie, pretože si ich neuplatnil. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na svoju judikatúru, že napadnuté rozhodnutie sa zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie (m. m. III. ÚS 246/2018, III. ÚS 152/2019).

24. V dôsledku uvedeného je zrejmé, že tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na rozhodnutie o trovách sťažovateľa. Ak je totiž sťažovateľom namietaný zásah do jeho ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný. V danom prípade táto podmienka splnená nie je, preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým postupom okresného súdu:

25. Sťažovateľ implicitne namietal aj skutočnosť, že okresný súd nerozhodol o trovách daného exekučného konania. Ústavný súd uvádza, že vo vzťahu k danej námietke ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú v zmysle § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže o trovách daného exekučného konania vyšší súdny úradník záväzne nerozhodol, sťažovateľ má stále možnosť podať samostatný návrh na rozhodnutie o trovách daného exekučného konania, o ktorom okresný súd bude povinný rozhodnúť. Z toho vyplýva, že v prípade trov daného exekučného konania momentálne ani niet takého konania označeného porušovateľom, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Z tohto dôvodu ústavný súd mohol odmietnuť túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na rozporné tvrdenia vyššieho súdneho úradníka, keď jednak konštatoval, že v tomto prípade sa nerozhoduje o trovách daného exekučného konania. Zároveň uviedol, že na tieto sťažovateľ nemá nárok, pričom pre ústavný súd z nepochopiteľných dôvodov sa táto skutočnosť nepremietla do samostatného výroku v rámci ním vydaného uznesenia.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým uznesením:

27. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy sťažovateľ porušenie tohto základného práva žiadnym spôsobom neodôvodnil. Ústavný súd zdôrazňuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, listiny alebo dohovoru, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti je preto zjavná úplná absencia náležitej kvalifikovanej právnej argumentácie.

28. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa aj esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019). Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

29. Nad rámec ústavný súd dodáva, že medzi označeným čl. 20 ods. 4 ústavy, ktorý upravuje podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, a postupom okresného súdu v tejto exekúcii a uznesením zákonného sudcu ani neexistuje žiadna príčinná súvislosť.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom okresného súdu:

30. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02) alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

31. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

32. Z ústavnej sťažnosti vo vzťahu k postupu okresného súdu nevyplývajú žiadne osobitné námietky ako tie, ktoré osobitne smerujú k ústavnou sťažnosťou napadnutému uzneseniu okresného súdu. Ústavná sťažnosť sa v rozsahu proti postupu okresného súdu obmedzuje na konštatovanie toho, že o návrhu na zastavenie exekúcie oprávneného nebolo rozhodnuté do podania ústavnej sťažnosti. Z toho sťažovateľ vyvodzuje porušenie základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V danom exekučnom konaní už nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa ako súdneho exekútora podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože v čase podania ústavnej sťažnosti (20. apríl 2022) bolo už právoplatne (22. február 2022) určené, že sa dané exekučné konanie zastavuje podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní.

33. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu